

Το σαπιοκάραβο και η έκκληση για την Κεντροαριστερά

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΣΙΜΑΤΗ

Είναι δυνατόν ένα σαπιοκάραβο στη μέση του ωκεανού να επιδιορθωθεί εν πλω, ώστε όταν πια θα έχει φθάσει στο λιμάνι να είναι, που λέει ο λόγος, καινούργιο από πάνω μέχρι κάτω; Ας μην κολήσουμε, παρακαλώ, στην τεχνική ή την πραγματολογική διάσταση του ερωτήματος —άλλωστε, ιδέα δεν έχω από καράβια και ούτε σκοπεύω να αποκτήσω. Ας μείνουμε όμως στην ουσία της μεταφοράς, επειδή η δυσκολία του εγχειρήματος που παρουσιάζει η συγκεκριμένη εικόνα νομίζω ότι ταιριάζει απολύτως με τη δυσκολία της ανασυγκρότησης που αντιμετωπίζει η χώρα. Κακά τα ψέματα, ένα τέτοιο σαπιοκάραβο είναι το χρεοκοπημένο κοινωνικοοικονομικό μοντέλο της χώρας μας. Αυτό έχουμε όμως και με αυτό πρέπει να συνεχίσουμε την πορεία, ενώ συγχρόνως πρέπει να προσπαθούμε πάση θυσία να το κάνουμε αξιόπλοο.

Εφόσον συμφωνήσουμε για χάρη της συζήτησης ότι κάπως έτσι είναι η κατάσταση, είμαστε αναγκασμένοι να δεχθούμε ότι δεν μας προσφέρεται η πολυτέλεια της επιλογής υλικών: πρέπει να χρησιμοποιήσουμε ό,τι μπορεί να είναι αξιοποιήσιμο στην κοινή προσπάθεια από τα παλιά υλικά και, όσο μπορούμε, να προσθέτουμε καινούργια. Δεν είναι καθόλου εύκολο: εκτός από δουλειά και σοβαρότητα, χρειάζονται χρόνος και τύχη. Και, φυσικά, δεν συμφωνούν όλοι με τον στόχο ότι το καράβι πρέπει να συνεχίσει την πορεία του και, σιγά σιγά, να το κάνουμε καινούργιο. Από τους ρομαντικούς και τους αφελείς ως τους δογματικούς και τους θεοτρελούς, πλήθος είναι εκείνοι τους οποίους είτε απασχολεί η εκτόνωση της οργής και μόνον είτε βλέπουν στην κρίση την ευκαιρία για ακόμη μια απόπειρα πραγμά-

ΑΠΕ-ΜΠΕ/ΜΠΑΡΛΑΡΟΝΗΣ ΣΟΤΗΡΗΣ
Επειτα από αυτό, αξιόριστος (δεξιά) λιποθύμησε...

τωσης των ιδεολογικών ουτοπιών τους. Να κρεμάσουμε, λένε, τους υπεύθυνους από το κατάρτι -να το χαρούμε κιόλας- κι έπειτα να φτιάξουμε κάτι εντελώς καινούργιο, που δεν είναι απαραίτητο να είναι καράβι, ας είναι και διαστημόπλοιο! Το μπορούμε, γιατί το αξίζουμε! Και αν το θελήσουμε πολύ, όλο το σύμπαν θα συνωμοτήσει για να μας κάνει το χατίρι! Μπούρδες, με μια κουβέντα...

Από την αρχή της κρίσης, το πρόβλημα που είχαμε μπροστά μας

ήταν πώς θα εξακολουθούν να λειτουργούν το κράτος και η οικονομία με τη μορφή που τους δώσαμε επί τριάντα και βάλε χρόνια, ενώ την ίδια ώρα θα τα αλλάζουμε. Για τον λόγο αυτόν ήταν αδύνατο να τολμήσουν τα κόμματα εξουσίας της προ χρεοκοπίας εποχής να εξηγήσουν την κρίση και να μας δώσουν την περίφημη «αφήγηση», που η αναζητήσή της ήταν τόσο της μόδας κάποτε. Πώς να διανοηθούν να πουν τα πράγματα με το όνομά τους όταν τα ίδια είχαν προκαλέσει την κρίση με τις πολιτικές

τους και, πολύ περισσότερο, όταν εμείς, που τους ψηφίζαμε και τους δοξάζαμε για αυτές ακριβώς τις πολιτικές, αρνούμασταν σαν κακομαθημένα το μερίδιο της δικής μας ευθύνης;

Εντούτοις, η πάροδος του χρόνου καλμάρει τα πνεύματα και, με τα πολλά, κάτι γίνεται. Μπορεί την πολυθρύλητη «αφήγηση» να μην την ακούσαμε ποτέ, αλλά σιωπηρά τα δύο κόμματα του παλαιού δικομματισμού την έχουν συμφωνήσει. Γι' αυτό και συνεργάζονται

σήμερα —έτσι όπως συνεργάζονται τέλος πάντων, με διαφωνίες, παιδαριώδεις καβγάδες, καθυστερήσεις και τα τοιαύτα. Αυτή η συνεργασία έγινε δυνατή χάρη στην πίεση των περιστάσεων (δανειστές, Μνημόνιο —πείτε το όπως θέλετε) και είναι το μόνο που κάνει το σαπιοκάραβο να πλέει ακόμη. Βασίζεται στην άρρητη παραδοχή (όχι από όλους όσοι συμμετέχουν στην προσπάθεια) ότι η λογική της αναζήτησης του εφικτού και του δικαίου πρέπει να αντικαταστήσει τις παρωχημένες, στερεοτυπικές αντιλήψεις περί προοδευτικότητας και σκοταδισμού, που ανάγονται στην κομμουνιστική προπαγάνδα της δεκαετίας του 1930 και δεν έχουν πια σχέση με τη σημερινή πραγματικότητα.

Σήμερα, πρέπει πρώτα να σώσουμε τη χώρα, ταυτόχρονα να κάνουμε την οικονομία παραγωγική και, ύστερα, μπορούμε να πλακωνόμαστε για το είδος των «παροχών» στις οποίες θα διοχετευθεί το περίσσειμα. Θα υπάρξει χρόνος και χώρος για αντιπαραθέσεις Δεξιάς και Αριστεράς. Τώρα προέχει να βρούμε το Κέντρο στο οποίο μπορούμε να συγκλίνουμε. Δεν υπάρχει, δηλαδή, «a world elsewhere», ένας κόσμος κάπου αλλού, για να νομίσουμε σαν τον σαιξπηρικό Κοριολανό ότι αν πάμε εκεί θα έχουμε ξεφύγει από τον εαυτό μας. Εμάς τους ίδιους και την οργάνωση του κόσμου αυτού πρέπει να αλλάζουμε.

Υπό αυτό το πρίσμα, είναι σημαντική η πρόσκληση των 58 για τη συγκρότηση μιας «δημοκρατικής προοδευτικής παράταξης». Εστω και αν η διατύπωση του κειμένου είναι προσεκτική, ώστε να μη θιγούν «κατεστημένες ευαισθησίες», είναι, κατά την ταπεινή γνώμη μου, η

Επειδή δεν ξέρει

Με τι ικανοποίηση ο Αλέξης μας εξηγούσε προχθές στον Νίκο μας γιατί δεν φορεί ποτέ γραβάτα! Πως ντρεπόταν (δήθεν μου) που μια τόσο σημαντική συνέντευξη ψοχολέτο με το lifestyle του, αλλά την ίδια ώρα απολάμβανε κάθε λέξη που «έβγανε ο στόμας» του! Κι όλα αυτά, ενώ θα μπορούσε να έχει πει την αλήθεια ευθέως, χωρίς να ντρέπεται: ότι δεν φορεί γραβάτα, γιατί δεν ξέρει να τη δένει. Φαίνεται, όμως, ότι για κάποιον λόγο (Burberry, Polo, κ.λπ.) ο Αλέξης ντρεπεται. Ε, μικρό το κακό! Ας ζητήσει από κάποιον που ξέρει να του μάθει...

ευθύτερη και ρεαλιστικότερη έκκληση προς τους αριστερούς να στραφούν προς το Κέντρο: το Κέντρο της λογικής. Σε τελευταία ανάλυση, δεν μπορούμε να περιμένουμε ότι η αλλαγή νοοτροπιών και αντιλήψεων θα συντελεσθεί με μαγικές μεταμορφώσεις από τη μια στιγμή στην άλλη, αλλά με βήματα σταδιακά. Το γεγονός, τώρα, ότι ο μπαρμπα-Φώτης Κουβέλνς απέρριψε την πρόσκληση δεν είναι αποθαρρυντικό —κάθε άλλο μάλιστα! Αφότου έπαψε να μετέχει στη συγκυβέρνηση -και ανεξαρτήτως του ανταγωνισμού του με τον Β. τον Βενιζέλο- έχει διαλέξει να εκφράζει μια constipée comme il faut εκδοχή του ΣΥΡΙΖΑ. Το πραγματικό πρόβλημα για μια σύγχρονη, αριστερή προέλευσης, εκδοχή του Κέντρου θα ήταν αν είχε την προσωπική στήριξη του μπαρμπα-Φώτη...

Κ. Σημίτης: Είναι διέξοδος η Κεντροαριστερά

Του ΠΑΝΑΓΗ ΓΑΛΙΑΤΣΑΤΟΥ

Παρέμβαση στο θέμα της Κεντροαριστεράς πραγματοποίησε χθες ο κ. Κ. Σημίτης, παίρνοντας ξεκάθαρα θέση υπέρ της κίνησης των 58 για την ανασυγκρότηση του χώρου: «Χαιρετίζω την κίνηση των 58. Είναι στη σωστή κατεύθυνση. Μπορεί να μας βγάλει από το αδιέξοδο», δήλωσε ο κ. Σημίτης ύστερα από εκδήλωση στο υπουργείο Εξωτερικών.

Ο πρώην πρωθυπουργός ήταν ο κύριος ομιλητής στην παρουσίαση του πρώτου τόμου της αυτοβιογραφίας του πρώην πρόεδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας Γ. Βασιλείου. Με την αφορμή αυτή προχώρησε σε σειρά πολιτικών παρεμβάσεων στα δρώμενα. Αίσθηση προκάλεσε, πάντως, μια αποστροφή του κατά της οικογενειοκρατίας, που ερμηνεύθηκε από κάποιους και ως αιχμή κατά του προκατόχου του, κ. Γ. Παπανδρέου. «Υπάρχουν όμως και πολύ περισσότερα παιδιά του “οικογενειακού σωλήνα” που στήριξαν την άνοδό τους στις πελατειακές σχέσεις των γονέων τους πολιτικών. Και οι δύο κατηγορίες... αγνοούν γι’ αυτόν τον κόσμο της δουλειάς, την πειθαρχία της εργασίας... κατά κανόνα υποτιμούν την ανάγκη προετοιμασίας, τη σχεδιασμένη δουλειά, τη συστηματική δράση», είπε ο κ. Σημίτης.

Σε ό,τι αφορά τρέχοντα πολιτικά ζητήματα, ο κ. Σημίτης τάχθηκε κατά της μονομερούς ανακήρυξης ΑΟΖ, τονίζοντας ότι η λογική του «έτσι θέλω» δεν υποδηλώνει δύναμη, αλλά αδυναμία.

Στο σημείο αυτό, μίλησε για «εξωπραγματικές φαντασιώσεις για τις δυνατότητες της χώρας» και επικαλέστηκε ως παράδειγμα την εμπειρία των Ιμίων. Οπως υποστήριξε, τότε «η επάνοδος στη ρύθμιση που ίσχυε από τότε που τα Δωδεκάνησα έγιναν ελληνικά αποτέλεσε για τους ίδιους κύκλους προδοσία». «Σήμερα η προσοχή αυτών των κύκλων στρέφεται στην άμεση κήρυξη ΑΟΖ», πρόσθεσε ο πρώην πρωθυπουργός, επισημαινοντας ότι στην «περίπτωση της Ελλάδος ισχύει κατά το διεθνές δίκαιο πως όταν η ζώνη των 200 μιλίων μιας χώρας προσκρούει στη ζώνη άλλης χώρας, η λύση θα πρέπει να βρεθεί με κοινή συμφωνία ή μέσω προσφυγής στο Δικαστήριο».

Κριτική στην αντιπολίτευση

Στην ομιλία του, ο κ. Σημίτης άσκησε κριτική στην αντιπολίτευση, κάνοντας λόγο για δογματισμούς και οράματα που πηγάζουν είτε από παλιές ιδεολογικές κατασκευές της Αριστεράς είτε από τον άκρατο εθνικισμό της Δεξιάς: «Οι οπαδοί τους θεωρούν ότι ο τόπος μπορεί να προκόψει με τη δραχμή, να πραγματοποιήσει μονομερή καταγγελία διεθνών συμβάσεων χωρίς συνέπειες...». Καυτηρίασε, επίσης, τη στρατηγική της ακραίας αντιπαλότητας στην πολιτική, που την χαρακτήρισε ελάττωμα που «μας εμποδίζει να ξεπεράσουμε την υστέρησή μας», ενώ πρόσθεσε πως ακραία περίπτωση αυτής της συμπεριφοράς ήταν η επανεκτίμηση των στοιχείων από τη Ν.Δ.

**Τάχθηκε υπέρ
της κίνησης
των «58» – Αιχμές
κατά της οικογενειοκρατίας.**